

НИЙЛ ГЕЙМЪН ЗЛАТОКОСКА

Превод от английски: Росица Панайотова, 2007

chitanka.info

Да си разказваме приказки е наш дълг, просто като хора, не като баща и дъщеря.

Разказвам ти я за стотен път:

— *Имало едно време едно момиченце
на име Златокоска,
защото косата ѝ била дълга и златна,
и тя си ходела из гората и видяла...*

— *Крави* — заявяваш ти напълно убедено, защото си спомняш пасящите юници, които видяхме миналия месец в гората зад къщата.

— *Ами да, може и крави да е видяла,
но видяла и една къща.*

— ... *голяма, голяма къща* — казваш ти.

— *Не, малка къщичка, белосана и спретната,
и чиста.*

— *Много голяма къща.*

Убеденост, с която можете да се похвалите само вие, двегодишните.

Защо и аз не бях толкова убеден.

— *Мм. Добре. Голяма, голяма къща.
И тя влязла вътре...*

Докато ти разказвам, си припомням, че къдриците на героинята на Сътни са посивели с възрастта.

Старицата и трите мечки...

Може някога и да са били златни, когато е била дете.

И стигаме до овесената каша:

— *И тя била много...*

— *... гореща!*

— *И тя била много...*

— *... студена!*

И тогава в хор: *много вкусна.*

Овесената каша е изядена, детското столче е счупено,

Златокоска се качва в спалнята и неблагоприятно заспива.

Но тогава се връщат мечките.

Сецам се все пак за Сътни и си преправям гласа.

Басът на татко Мечок те плаши и ти пициш от удоволствие.

Когато аз бях малък и чух тази приказка, бях малкото Мече, с изядената каша и счупеното столче, и легълцето, заето от някакво непознато момиче.

Ти се засмиваш, когато хленча като малкото Мече:

— *Някой ми е ял от кашата и я е изял...*

— *Цялата* — казваш ти. Отговор или весело „Амин“.

Мечките предпазливо се качват горе, усещат къщата си осквернена. Става им ясно за какво служат ключалките. Стигат до спалнята.

— *Някой ми е заспал в легълцето.*

И тук се поколебавам, защото се сецам за куп брадати вицове, софт порно комикси и мръсни заглавия.

Един ден и ти ще се подсмиваш на това изречение. Невинност — сякаш е някакъв предмет.

— Ако можех — писа ми един ден баща ми, огромен като мечка, когато бях малък, — щях да ти оставя в наследство опит, без опит.

А пък аз на свой ред щях да го предам на теб.

Но ние правим своите грешки. Спим неблагоприятно.

И повторението отеква през годините.

Когато децата ни порастват, когато тъмните ти къдрици се посребряват, когато сама станеш старлица с твоите три мечки, какво ще виждаш? Какви приказки ще разказваш?

— *И тогава Златокоска скочила през прозореца и се втурнала да бяга...*

И двамата заедно: *Чак до дома.*

И ти казваш: *Хайде пак. Хайде пак. Хайде пак.*
Да си разказваме приказки е наш дълг.

Напоследък симпатизирам най-много на таткото Мечок.
Преди да изляза от къщи, заключвам вратата и като се прибера,
проверявам всички легла и всички столове.

И пак.
И пак.
И пак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.